

Hiszen lélektanilag lehetséges, hogy a harmadik elhitte az ajándék-ról, eladásról szóló mesét, csak épen jogilag nem hallgatjuk őt meg ezzel a védekezéssel. Már most ugyanannak a tényállásnak az alapján a harmadikat dologi jogilag, mint súlyosan gondatlant, tehát rosszhiszeműt marasztalnunk kellene, kötelmi jogilag pedig mint ugyancsak gondatlant, tehát nem szándékos idegen-kötelemszegőt mentesítenünk." (L. 327. oldal.)

Többször hallottam tüneményes hangokról, amiket felfedezésük után iskoláztatás és magasabb kiképzésre európai híri mesterek kezei alá adtak. Nem egyszer történt, hogy az ének technika és tudás bámulatos eredményeket produkáltak, de a hang zománca már nem volt a régi. Az ilyen öserő nem mindig bírja el a megfékezést, amelyet a kultúra béklyói raknak rá. Más esetben a mester saját egyéniségének jellegzetességei rontottak őstehetségeken. Szladits Károly professzor nagy érdeme, hogy szerző az ő műhelyében, ahova mint egészen kezdő került, nemcsak nem vesztette el tehetségének zománcát, hanem a művészképzés összes előnyeit teljes mértékben kiérlelte, anélkül, hogy egyéniségének sajátosságaiból bármit is vesztett volna. A csiszoló munka nemcsak új értékeket hozott felszínre, hanem a benne rejlő régieket, hamisítatlanul, a maguk eredetiségében konzerválta. Amit szerzőnk eddigi tudományos munkásságának „ráutaló tényeiből" előre is sejtettünk, abból immár további bizonyításra nem szoruló köztudomás lett. Ennek a köztudomásnak forrása az a kiváló alkotás, amelyhez hasonló jogirodalmunkban nem sok van.

Dr. Reitzer Béla.

Magyar Védjegyjog. Irta: dr. Beck Salamon.

1. A védjegy terjedelme.

Beck Salamon könyvétől sokat vártunk. Az iránt alig lehetett valakinek kétsége, hogy kitünő kézikönyvet — nem kommentárt — fogunk kapni, melyet nemcsak bíró és ügyvéd egyaránt biztos vezérfonalul használhat, de mindenki, akit a védjegyjog érdekel, annak systematikusan jogászai feldolgozását fogja benne élvezhetni. Ebben nem is csalatkoztunk. E szempontból a könyvet, eltekintve a korrek-turák nem gondos kivitelétől, alig lehetett volna még jobban megírni.

Ugyde reméltük, hogy a könyv egyik-másik helyén a szerző nem pusztán a ma fennálló jogot fogja ismertetni, de saját felfogását a tárgyalt kérdéstről fogja jobban kidomborítani, vajjon ugyan jól van-e így, amint van, holott meg vagyok győződve arról, amint ezt a könyv több helyén örömmel tapasztalhatjuk, hogy sok helyen a szerzőnek — pro foro interno — külön nézetei lehettek, amint ez azokból a lucidus fejtegetésekből kitűnik, amint egy-egy védjegyjogi fogalmat biztos bonckése alá vesz, ahol nézetei a fennálló jogot és joggyakorlatot fedik és néhol ahol szembe is száll a fennálló joggal. Bevallom — az sincs kizárva — hogy amiben én csalatkoztam, az is lehetett, hogy a szerző egynémely kérdésben nem az én álláspontomra helyezkedett.

Amin fennakadtam, rögtön az első oldalon olvasható, amikor szerző *Adler* nézetét fogadja el szentírásul, mintha „A védjegy csupán az árun, vagy azok külső burkolatán, csomagolásán elhelyezett jegy lehet”. Addig, amíg a lajstromozásból a pusztán szavakból álló jegyeket kizárták, ez a nézet még érthető volt, de a szóvédjegyek megenyegdesével ez a korlátozás dogmatikailag már alig állhatja meg a helyét. És íme a tisztességtelen versény ellen alkotott törvény nyomán a szóvédjegy védelemre talált akkor is, amikor nem az árun magán, vagy burkolatán elhelyezett jegy volt. Azt fogja mondani a szerző, igen ám, nem mint védjegy találta ezt az oltalmat, hanem mint oly kereskedelmi elnevezés, amelyről azt a bizonyos vállalatot fel lehet ismerni. Ez bizonyos értelemben játék lenne a szavakkal. A *szóvédjegy* nem teszi szükségessé, hogy akár az árun, akár annak csomagolásán feltüntetve legyen, sok esetben nincs is. Gondoljunk csak a poralakban kiszolgáltatót gyógyszerekre, amelyek szóvédjegyi elnevezése akkor, amikor a gyógyszertárakban kisebb mennyiségben szolgáltatják ki azokat, sem az árun, sem a gyógyszerári csomagoláson nem látható, pedig amikor a páciens vény nélkül kéri a szóvédjeggyel rendelkező gyógyszert, úgy a törvénytisztelő gyógyszeráros, mint a páciens elméjében az a szer „a jeggyel el van látva”, az ily kérésre történt kiszolgáltatás tényében. Miért ne terjesztenék ki a védjegy terjedelmét az ily alkalmazási lehetőségre is?!

És valóban mit látunk? amikor szerző a védjegy fogalmi elemeit az I. Szak. 4-ik pontjában felsorakoztatja, a C) pontban már nem azt mondja, hogy „az árun elhelyezett jelzés, mely megkülönböztetésre van szánva”, hanem csak így: „jelzés, mely megkülönböztetésre van szánva”.

Ezt mindjárt az elején meg akartam jegyezni és örültem is neki, hogy ezt tehettem, mert könnyű a mi szerzőnk könyvét agyondicsérni, de hibát találni sokkal nehezebb, a kritikusknak pedig ezt is kell.

Igen érdekesek szerző ama kifejtései (I. I. Fej. II. szak. 4. pont), amelyek a védjegytulajdonos jogát 3-ik személyek nem zavarási kötelességének szemszögéből, mint a személyiségi jog egyik fajtáját éles elmével analizálja. Sokan lesznek, akik azt fogják mondani, miért kell ezeket a joganalitikai fejtegetéseket a *védjegyjogról* írt munkában elmondani. Ebben különbözik épen szerző másoktól. Mások beérik azzal, hogy az általános jogtan elméleteit, mint adottságot feltételezik és nem törődnek azzal, hogy ezek a védjegyjogba mint illeszkednek be. Az ő csákánya biztos kézzel fogva, feltárja a védjegyjog minden kincsét és azt a materiával foglalkozó részére nyomban élvezhetővé is teszi. Nem kommentár az ő munkája, nem is egyszerű diótörő, de ott találjuk mindig a mikroszkopot és a fényszórót is, amellyel a kérdés legkisebb atómját előttünk érzékelhetővé teszi.

Megtanítja a munka olvasóját védjegyjogilag gondolkodni. Hogy mi a vállalat? ki törődött ezzel a kérdéssel, különbözik-e a tulajdonosától? kit tekintünk a vállalat tulajdonosának? Mindmeggannyi kérdés, amelyek megtejtése nélkül a védjegyjogot meg nem értjük. Egyik

megbecsülhetetlen előnye a könyvnek, hogy a védjegy terén releváns fogalmaknak oly tiszta és még a „gyengébbek”-től is megérthető egyszerű magyarázatát adja, hogy arra nyugodtan lehet támaszkodni.

Csak a „vállalat”-nak ily megvilágítása teszi érzékelhetővé az „Erfindermarke.” intézmény szükségességét de lege ferenda.

Nem helyesíthetőek eléggé szerző ama kifejtései, amelyeket az I. fej. III. szak. 8-ik pontjában a védjegyek mások által más árúmenen való használatáról mond. Szerző ezt az elősködést helyesen itéli el és ez a felfogás a joggyakorlatban világszerte útát is tör magának.

2. A védjegyeknek megkülönböztetésre alkalmasnak kell lenniök.

E kérdésben nincs nézeteltérés, de nem érthetők egyet, szerző ama klasszifikációjával, amely szerint a megkülönböztető erő foka szerint *erős és gyenge védjegyek* volnának. A védjegyek már a belajstromozás pillanatában kell megkülönböztetésre alkalmasnak lenni és a Reichsgericht állásfoglalása e kérdésben eléggé nem helyesíthető, amely megkülönböztetésre nem alkalmas jegyeknek nem nyújt oltalmat az úgynevezett — e végből még meghatározandó — várakozási idő alatt. Ilyen várakozási idő nincs. Ha azonban a jegy belajstromozása idején megkülönböztetésre még alkalmas, ha a legkisebb fokban, a törvény értelmében azt a *teljes* oltalmat fogja élvezni, mint a leg-érőteljesebb megkülönböztetésre alkalmas jegy. Lege non distinguente nec nostrum est distinguere.

Ha védjegy a védjegy, egyforma oltalomban részesül, és helyesen utal Reimer arra, hogy a „gyenge védjegy” szóhasználat terméke és nem gyökerezik a törvényben.

Nem tudok egyetérteni szerző ama nézetével sem, (l. 25. oldal 6. pont) amely szerint a szabadalmazott áru védjegykénti belajstromozása ellen csak akkor nem lehetne kifogást tenni, ha ez a szabadság elnyerésével egyidejűleg, vagy azt *röviddel* követően lajstromoztatta. Nézetem szerint ennek mindaddig nem lehet akadály, míg a szabadság tárgyát mások is nem ugyanev név alatt forgalomba hozták. Minthogy ez a szabadsági oltalom ideje alatt csak per nefas volna lehetséges, a védjegybelajstromozásnak a szabadsági oltalmi egész ideje alatt, sőt azon túl egészen addig van helye, amíg épen a szabadság elnevezése az által, hogy mások a szabadsági oltalom leltelével így nevezvén el áruikat, az árúelnevezésé nem lett. — Reimer sem megy el odáig, mint a szerző.

Nézetem szerint tehát a szabadalmazott áru elnevezése védjegyként mindaddig lajstromozható, amíg a szabadalmazott áru nevének általános árúnévvé való átalakulása be nem fejeződött. (L. a kir. Kúriának 1934. jún. 26-án meghozott „Carborundum” ítéletét.)

3. A szabadjelés kérdése.

Szerzővel egyetérték abban, hogy a védjegy a lajstromozás ideje alatt is átalakulhat szabadjeléssé, de a kérdés feldolgozásának methodusa — amint az a szerző könyvében jelentkezik — nem elégít

ki. Szerző ezzel a nagyon fontos kérdéssel — ellentétben az alárendeltebb kérdések beható tárgyalási módjával — igen röviden végez. Két irányban szerettem volna az okok bővebb fejtegetését olvasni. Az egyik, hogy miért szükséges az, hogy a lajstromozás ideje alatt is bekövetkezzék a szabadjelzéssé való átalakulás lehetősége, másik azoknak a coefficienseknek a szemléltetése, amelyek eredményezik, hogy a belajstromozott védjegy is szabad jelzéssé alakuljon.

Röviden itt csak annyit, hogy mi akadályja sem lehet annak, hogy egy belajstromozott, de használatban nem álló védjegy akkor alakuljon át szabadjelzéssé, amikor a forgalmi körök azt általános használatba vették, de az átalakulás be nem következhetik mindaddig, amíg a lajstromozott védjegyben a vevőközönségnek még számot tevő része az (talán épen a védjegytulajdonos vevőköre), akik a védjegyben a védjegytulajdonos vállalatára látnak utalást. Ez az állásfoglalás meg is egyezik a joggyakorlattal.

4. Szóvédjegyek.

Szerző könyve e helyén kifejtett nézetei megdönthetetlenek és a védjegyjogi gondolkodás fogantyját adják az olvasónak. Csak így érthető, hogy szerző a szóvédjegyekről nem mond többet, de rábízta arra, akit védjegyjogiilag gondolkodni megtanított, hogy a többit találja ki maga. A szóvédjegyek gazdasági nagy jelentőségéről és arról, hogy jelentőségükben messze túlszárnyalták az ábrás védjegyeket, alig találunk a szerző könyvében egy-két megjegyzésre, holott a téma egyenesen felkínálkozott a szerző mesteri feldolgozására. Mintha a hallgatást e ponton magára erőszakolta volna.

5. Idegen jogok.

Ez az írás végül is úgy fog feltűnni, mintha a szerző könyvét agyonkritizáltam volna. Ez annyival is inkább látszat, mert erre csak jobb meggyőződés ellenére vállalkozhatnám.

Elírásnál egyébként nem tekinthetem szerzőt azt a nézetét, mintha a törvény *egyáltalán* nem beszélne az érvénytelen védjegy lajstromozás esetén a visszaható erőről. Nem beszél erről talán a mások név- vagy cégjogi sértése esetében, de beszél róla másoknak a lajstromozást megelőző általánosan használt lajstromozatlan jegyen alapuló törlési kereset jogánál, amikor a védjegynovella 4. §-a utolsó bekezdésében kimondja, hogy „A törlési kereset folytán a törölt védjegy olyannak tekintendő, mintha belajstromozva sem lett volna”. Az eadem legis ratio eadem dispositio törvénytárgyarázati elv erejével ez eleendő is.

Hasonló elírással találkozunk az „Együttes védjegyről” szóló XIV. §. 12. pontjában, ahol az együttes védjegy lajstromozásának a díját az egyéni védjegy lajstromozásának ötszörösében mondja szerző fennállónak, de így folytatja: „ez a díj jelenleg 40 P.” Nem tudni, mely időpontban írta a szerző ezeket a sorokat, de 1927. január 1-e óta a díj 80 P-ben, az egyéni díj ötszörösében van megállapítva.

6. A védjegy jog megszerzése.

A könyv több helyén kellett tapasztalnom, hogy a szerző bizonyos részletkérdéseket hanyagul intéz el és hajlandó voltam azokat elírásnak minősíteni.

Ugyanis kényelmessé tette magának a szerző, amikor a lajstromozási díjról emlékszik meg. A régi díjról, amely ma már nem érdekelheti a *védjegykereső* közönséget, megmondja, hogy az a törvény értelmében 5 frt. volt, ma — úgymond szerző — a lajstromozási díjat a . . . sz. rendelet szabja meg. Hát úgy véli szerző, hogy nagy baj lett volna, ha mindjárt megmondja, hogy ennyi; meg ennyi a díj? Vagy a tudományosság rovására megy a díj összegének a megemléstése?, akkor miért emlékszik meg az 5 frt.-ról? vagy nem megy a tudományosság rovására, akkor miért nem mondja meg a 16 P-t és a többit?

Ezzel szemben igen kitűnőnek találok szerző fetjegetéseit „A lajstromozó hatóság” című §-ban arról a kérdéstről, hogy a be nem lajstromozott árujegy miként jut el a Tvt. útján a kizárólagos használati joghoz. Itt újból ráismerünk a szerzőre.

7. A védjegy átruházásának kérdése.

Szerző a kérdésnek úgyszólván teljes áttekintését adja, mégis a fejezetnél ért engem a legnagyobb csalódás. Nem szemrehányás óhajt ez lenni, hogy szerző nem vette figyelembe, amiket az 1930. évi iparjogvédelmi kongresszuson és ezt követőleg a „Markenschutz und Wettbewerb”-ben közzétett cikkemben a kérdéstről elmondtam, hiszen képtelenség lenne épen a kérdésben felszínre került egész irodalomról akár csak tudomást is venni, de én azt vártam, hogy szerző önmagától is az a kérdésben követendő helyes utat fogja megjelölni, melyet — úgy látom — a labirintusban eltévesztett.

Évek óta propagálom a védjegyek „önálló” átruházásának lehetőségét és p. tekintet nélkül arra, hogy vele együtt a vállalat, avagy annak csak a legcsekélyebb része is átruházható és p. első sorban azért, mert ezt az effektust kerülő úton el tudom érni a nélkül, hogy a kerülő útért figyelembe veendő joghátrány érne. Megengedem, hogy a védjegynek a vállalathoz kötése némi etikai alappal bír, ezt az érdeket azonban más úton módon lehetne sikeresebben oltalmazni.

Szerző maga említi a §. 20-ik pontjában, hogy „üres átruházás” egyszerűen úgy is lehetséges, hogy a védjegytulajdonos türi, hogy az ő védjegyét más a maga részére lajstromoztatja, majd a vele létesített megállapodás értelmében a saját védjegyét törölteti. Az tehát, aki egy-egy védjegyet — mondjuk a „hozzátartozó” — vállalat nélkül kíván megszerezni, nem fog törődni a kérdés könyvtárra menő irodalmával és egyéb etikainak nevezett gátlásokkal, de megszerzi így önállóan a védjegyet, anélkül, hogy vele magát a talán beteg vállalatot is meg kellene szereznie és ezzel netán felelősségeket magára

zúdítani, amiket sokszor áttekinteni sem képes (Üzletátruházási törvény). Az egész vállalatnak nincs is más fogható értéke, mint a védjegye, miért legyen a tulajdonosa kárhozható — olykor hitelezői kárára is, hogy ezt az értéket pénzzé ne tehesse.

Azt fogják ellenvetni, hogy hiszen épen ez az, ami ellene mond, az önálló átruházás megengedésének, hogy a védjegytulajdonos felzedezi a pénzt és a hitelezők részére megmarad az értéktelen vállalat. Ez ellen nem a védjegy törvényen keresztül kell oltalmat keresni. Ez ellen a gazdasági élet biztonságát célzó egyéb jogszabály áll rendelkezésre, amely jogszabályokat ki is lehetne fejleszteni, de a védjegy önálló átruházásának tilalma épen nem szünteti meg az ily visz-
szás állapotokat, főleg akkor, amikor a megkerülés igen kényelmes szélesen járt útja áll rendelkezésre és p. úgy, hogy csöppet sem kell szegyenkeznie annak, aki erre az útra lépett, ha egyébként tiszták a szándékai. Ezzel a tilalommal gyakran a gyereket is kiöntjük a fürdő-
vízzel.

A „közönség védelmé”-nek jelszava itt üres frázis. Azt a sze-
gény közönséget a lelkiismeretlen kufár így is, úgy is becsapja, ahhoz
annak nem kell védjegy törvény és képtelenek is vagyunk a közönséget
ily becsapásokkal szemben megvédeni, nem is igen intenciója — amint
szerző is munkája más helyén találóan kifejti — a törvénynek a kö-
zönség védelme, de inkább velejárója.

A nagyközönség nem szorul rá a gondoskodásra. Amit a véd-
jeggyel az új tulajdonos megszerzett, az nem más, mint e védjegy
alatt az áru ismertté tevésének a költsége, amely rendszerint nagyobb,
mint a védjegyért fizetett ár, a renommé fenntartása azonban épúgy
kell, hogy az új tulajdonos gondja legyen, mint a régié volt, mert
különben hiába lökte ki a pénzét.

Sajnos, az ismertetés szabta szűkebb keretben e kérdés alapo-
sabb feldolgozásától el kellett tekintenem, de remélem, hogy e soraim
így is megértésre találnak.

8. Név-, címer- és cégjog.

Szerző kifejtéseit minden vonatkozásban helyeselni lehet, pusztán a kurta elintézetést kifogásolnám, amikor ezek a kérdések minden-
felé annyi port vertek fel. Nem ártott volna például annak a kijelen-
tése, hogy saját nevét sem használhatja senki megfelelő megkülönböz-
tető jelek nélkül oly áruk forgalombahozatalára, amely árut ugyanígy
nevű védjegy alatt más valaki forgalomba hozott és ismertté tett, mert
amint saját nevemet pl. okáért a cégben is különbözővé kell tennem,
a személyiségi jogon akkor sem esik sérelem, ha saját nevemet nem
használhatom a hasonló árun, anélkül, hogy ne gondoskodjam, hogy
az összetévesztés lehetősége kirekesztessék, nem szólva arról, hogy
a névmagyarosítás, avagy a név másminő megváltoztatásának az esete
oly célból, hogy épen a hírnévre szert tett védjegyes áruhoz hasonló-
legyen, védelemben épen nem részesülhet.

9. Lajstromozási igény.

E fejezet alatt foglaltak tudományos feldolgozás tekintetében méltán a könyv egyik gyöngyének tekinthetők, amint a különbözőknél látszó dolgokat egységbe fogja.

10. A védjegy jog tartalma, főképen a defensív védjegyek.

Szerző fejtegetéseire e cím alatt a bevezetésben tett észrevételeim szintén találnak. Itt nem találok annak a felemlítését, hogy a védjegyek legtöbbször egy-egy meghatározott áru megkülönböztetésére szolgál és nem az árúnem, vagy akár csak árufajta megjelölésére és így alapján nem volna megokolt, hogy a védelem az árúnemben foglalt minden árúval szemben kiterjedjen. Ha a törvény a védelmet a megkülönböztethetőség biztonsága miatt adja meg, akkor logikailag a védelemnek meg kellene szünnie ott, ahol az összetévesztés lehetősége már fenn nem forog. Mégis mit látunk? Azt, hogy a törvényt alkalmazó bírói és közigazgatási hatóságok a védelemben készséggel tovább mennek és már a tisztességtelen verseny elleni törvény alkotása előtt is a tágabb védelmet nyújtották pozitív és negatív irányban.

Pozitíve, mikor védjegybitorlás fennforgását megállapították, ha az árúnemen belül más árufajta is lett a védjeggyel, avagy ahhoz hasonló jeggel jelölve, negatíve, amikor védjegylajstromozást nem engedtek, nemcsak más árufajta nem, de egészen más árúnemre sem. Pl. okaért az aspirin jelzést poloskairtó szerre nem engedték lajstromozni. Anélkül tehát, hogy ez a törvényben pregnánsan kifejezésre jutna, a védjegy jog többet tartalmaz, mint amennyit a törvényből ki lehetne olvasni. A gyakorlat itt anticipálja a tisztességtelen verseny elleni törvényi rendelkezéseket, mi felett nem csodálkozhatunk, amikor hiszen a védjegy törvény is tulajdonképen a tisztességtelen verseny bizonyos fajtája ellen védelmet kívánt nyújtani.

A védjegy törvénybe annak szellemeként mindazt bátran bele lehet magyarázni, ami egyébként a tisztességtelen verseny elleni védelemre tartozik, mert hiszen a védjegynek a tisztességtelen verseny elleni küzdelem a szülőanyja és legbiztosabb iránytűje a védjegy jog szempontjából vitás kérdések eldöntésének az, vajjon a szóban forgó jelenség minősül-e, vagy sem tisztességtelen versenynek.

A védjegy jog természetéből fakadónak tekintem azt a védelmet, amelyet az ismeretessé vált (notoirement connue) védjegy, ennek teljesen más területen való alkalmazásával szemben élvez, mert hiszen nem lehet eléggé helyesebb különösen a német Reichsgericht azt a gyakorlatát, hogy senki mások munkájának és befektetésének gyümölcsét igénybe nem veheti, amikor fennforog a lehetősége annak, hogy a teljesen más árúterületen használt jegy gyengíti az ismertté vált árújegy erejét. Ha a védelem szükségessége már az ismertté vált árújegyben megvan, mennyivel inkább a védjegyben. Ha ilyképen a védjegynek a benne rejlő teljes védelmet kívánám nyújtani, másfelől a védjegy körén kívül álló személyek érdekeire való tekintettel tovább nem mehetek. Világosabban. A védjegy alapján nem nyújtanék vé-

delmet ott, ahol a védjegy már nem szolgálja törvényi célját, hogy a termelő, kereskedő, etc. árúját más kereskedő, termelő árújától megkülönböztesse, vagyis egyszóval nem nyujtanék védelmet a védjeggyel üzött visszaélés bármely formájának. Hogy ilyen mikor forog fenn, azt gyakran csak a konkrét eset mutatja. Mielőtt egy példára rámutatnék, szólnom kell e fejezet körébe eső defenzív védjegyekről s ezekkel kapcsolatban a „Vorratszeichen“-nek nevezett ilyen, vagy nem ilyen jegyekről.

Amikor valaki oly világosan látja és tudja, mint a szerző, hogy mi is az a defenzív védjegy, akkor csodálkoznom kell, hogy ezeket a törvény alapján védelemben részesülőeknek mondja. Miért?! Hogyan?! A defenzív jegy oly jegy, melyet annak tulajdonosa nem használ, hanem vele visszaélések ellen annál erőteljesebb oltalmat kíván magának biztosítani, mint aminőt a bírói gyakorlat neki nyújt. Kérdés, a defenzív jeggyel elérhető-e ez az erősebb oltalom? Felelet: A törvény alapján nem. Mert mi is a védjegy? Oly jelvény stb., amely, árúnak más árutól való megkülönböztetésére szolgál. A defenzív védjegy nem jelöl semmi árut, tehát nem szolgál megkülönböztetésre, valójában tehát nem is védjegy. A defenzív védjegy tulajdonosa ám azt mondja, hogy kérem én egy-két hónap leforgása alatt óhajtom kihozni az árut e jegy alatt és így a védjegyen alapuló jogom alapján másnak ily jegy használatát jogom van megtiltani. Szóval eljutoitunk a „Vorratszeichen“ állapotához. Tényállás kérdése. Ha csakugyan „Vorratszeichen“ a Vorratszeichen és nem pusztán defenzív jegy, az oltalmat tőle senki sem akarja megvonni, mert ez elvégre lehetséges és oltalomra érdemes igény. Ha azonban a körülményekből megállapítható, hogy itt nem Vorratszeichen-ről van szó, de pur et simple defenzív jegyről, annak a törvény alapján oltalmat nem nyujtanék, mert ennek nincs is szüksége oltalomra.

Szerző pompásan fejt ki, hogy védjegy csak az a jegy lehet, amely megkülönböztetésre szolgál, de defenzív jegyek tekintetében ezt a következtetést nem vonja le.

Gyenge bírakkal szemben nem a defenzív jegyek lehetőségét, de erősebb bírakat kell kívánnunk és akkor minden rendben van.

A defenzív jegyek nem is gazdaságosak. A védjegytulajdonos részére hiábavaló kiadást, a hatóságok hiábavaló megterhelését jelentik, mi mellett hatósági szempontból figyelembe nem jöhet az a körülmény, hogy hiszen ezekért ugyanannyi díjat kell fizetni, mint a fővédjegyekért. A klisé- és nyomdaipar se akarjon e téren fellendülni. Remélem, hogy arról nem kell szólnom, hogy az ügyvédek keresetcsökkenése, egy-egy álintézmény fenn vagy fenn nem tartása szempontjából szintén nem lehet szempont.

11. A védjegyjog bírói érvényesítése.

Ha ebbe a címbe szerző belefoglalta volna a következő „A szabadalmi bíróság“ című külön §-át és netán alszakaszban tárgyalta volna azt, amit „A szabadalmi bíróság“ címen mondani kívánt, akkor

helyesebb lett volna a címzés. A tartalom egyaránt kitűnő és látszik, hogy szerző itt teljesen otthon van. Oly újnak tekinthető szempontokat tár fel, melynek a jogkereső közönség egykönnyen hasznát veheti, mégsem oszthatom teljességében azokat, amiket szerző harmadik személyek tartós és háboríthatatlan védjegyhasználatára kapcsán mond. A Verwirkungstheorienek elvi okokból nem vagyok híve és e szempontból a Kúria P. IV. 1148/1931. sz. ítéletét bölcs bírói megnyilatkozásnak tartom.

E részben utalok *Fazekas Oszkár* „Verwirkungstheoriével” szemben ismeretes küzdelmére, mert nem lehet a védjegytulajdonost pozitív kötelezettségekkel megrakni, hogy mindenütt és állandóan ellenőrizze, vajjon nem-e folyik-e a védjegyével szemben bitorlás. És ha vannak helyzetek, hogy a hosszabb ily háborítlan gyakorlat ne kötelezzen kártérítésre, azt mégsem lehet akceptálni, hogy a védjegy jog területileg — ellen nem őrizhető, hogy mily területre — átmenjen a bitorlóra. Legalább oly kötelessége annak, aki árúit bizonyos jeggyel forgalomba hozza, hogy utána nézzen, nincsen-e ilyen jegy már lajstromozva — és ez tényegesen könnyebb is — mint a védjegy tulajdonosának az állandó és minden területre kiterjedő ellenőrzés.

Ez semmiesetre sem jelenti, mintha a *védjegyjoggal való azt a visszaélést helyeselném*, hogy a nem használt védjegy alapján annak tulajdonosa azzal szemben, aki árúit e jegy alatt ismertté tette, felléphessen és fenntartás nélkül oszthatom ama megfontolások alapján, mellyel *Schuster Rudolf dr.* e határozat közlését kíséri, a szabadalmi bíróság 6651/1933. felperest keresetével elutasító ítéletét. Csak azt nem látom Schuster közleményében, mintha ő a „Verwirkungstheorie” alapján állana, főleg azzal szemben, *aki védjegyét használja*, de a bitorlóra nem vigyázott kellőképpen és így a münsteri Oberlandesgericht azt a döntését helyeslem, amely szerint nincs „Verwirkung”, ha a tulajdonos egyik-másik bitorlóval szemben fellépett; nem tehetvén azt köteleességévé, hogy minden bitorlóval szemben ezt tegye. Osztom viszont szerzőnek a nézetét, hogy a „helyes állásfoglalás tehát az eseti mérlegeléstől függ”.

12. A védjegy jog megszűnése.

13. Törlési perek.

Szerző nem helyesli a K. M. 1306/1910. sz. határozatát, amely szerint a védjegyek abban az alakban hasonlítandók össze egymással, amely alakban azok a lajstromba be lettek vezetve, mert hogy hiszen a védjegyek *tényleges* használata az, ami a közönség elé kerül. Nem oszthatom szerző ebbeli nézetét, mert ha arról van szó, hogy a bejegyzett védjegy hasonló-e vagy sem, csak a lajstromozás lehet irányadó, mert mit csinál szerző oly hasonló jeggyel, amely nincs lajstromozva, világos, hogy a *tényleges* használat ellen bitorlási és nem törlési perrel fog fellépni, de a törlési perben csak a *bejegyzett* védjegyek hasonló, vagy nem hasonló volta juthat szóhoz.

Azokat, amiket a szerző magánjogi igény alapján előálló törles keresztülviteléről mond, nem tudom 100%-ig magamévá tenni és p. nem abból a megfontolásból, hogy minden jogvita, melyet a törvény nem utal külön szakbíróóság hatáskörébe, a rendes bíróság hatáskörébe esik. A rendes bíróság ítéletét, ha az hatáskörében ítélezett, mindenkinek az országban, akire a végrehajtás keresztülvitelére tartozik, minden külön törvényi intézkedés nélkül végre kell hajtani és csak azt vizsgálhatja, vajjon hatáskörébe tartozott-e az ítékezés. Semmi nehézségét nem látom tehát annak, hogy a kamara és a központi védjegylajstromba foglalt védjegyet a szabadalmi bíróság törölje, ha a törlest magánjogi címen — tehát nem a szabadalmi bíróság elé tartozó címen — a rendes bíróság kimondta. Arról itt nem kell szólni, hogy mit kell tenni akkor, ha a kamara vagy a szabadalmi bíróság ezt még sem teszi.

14. Büntetőjogi rendelkezések.

E fejezetben értelemzavaró sajtóhibára akadunk és fel kell tennem, hogy a kefelevonatot *Beck* barátom olyasvalakivel olvastatta, aki e jogterületen kellő jártassággal nem birt és így történhetett, hogy az I. szakasz 14. pontjában szerző még arról beszél, hogy az előző használót arra a két évi időre korlátozza, melyet az 1932. évi XVII. t.-c. 17. §-a eltörölt és a szegény terhelt, jóllehet előző használata kétségen kívül áll, a büntetést kénytelen lesz elszenvedni, ha a bíró *Beck Salamon* könyvéből puskázik és nem vett tudomást az 1932. évi XVII. t.-c.-ről.

Már ezért is kívánatos, hogy a könyv első kiadása mihamarabb elfogyjon és mihamarabb megkapjuk a javított II. kiadást.

Híven ahhoz, mit előljáróban megjegyeztem, ehelyütt is fel kell említenem azt a nézetemet, hogy a büntető rendelkezések szempontjából sem tennék kivételt a védjegynek az árún kívül történt használatával szemben — a büntető rendelkezésekre való tekintettel akkor — ha az volna megállapítható, hogy az árú a terhelt valamelyes ténye folytán a védjeggyel ellátottnak volna tekintendő. Ilyen az akkor, ha a vevőtől kért védjegyes árú helyett ennek kellő figyelmeztetés nélkül más lett kiszolgáltatva. Mint már kifejtettem, az elárúsító ezzel a ténnyel a szóban forgó védjeggyel jogtalanul és p. ezt tudva, látja ci az árút és semmi ok nem forog fenn, hogy a védjegy törvényben statuált büntető szankciót ily esetben ne alkalmazzuk. Ugyanez az eset áll fenn, ha a védjegyes szót az eladó a számlába, vagy kísérőlevelébe írja és az árút magát nem látja el külön a védjeggyel. Ezzel szintén az árút látta el jogtalanul a védjeggyel. Mert mit akart a védjegy törvény poenalizálni? A védjegy jogosulatlan oly használatát, amely azt eredményezi, hogy ezt az árút a helyett, hogy a védjegy tulajdonos árusítsa, más árusít a védjegy lobogója alatt árút.

A védjegy törvény vonatkozó rendelkezéseinek autentikus — törvényi — magyarázatának szükségessége egyszerűen elesett a Tv. tör-

vény kielégítő rendelkezései folytán és a védjegy törvény ily magyarázata ellen csak azért kell szót emelni, mert egyébként a szóbanforgó tényállás büntetlensége a törvény kijátszására mutatna utat.

Ugyane fejezetben emlékszik meg. szerző — két érdekes, régen lezajlott eset kapcsán — a védjegy törvény 5. §-áról és p. a *Brázay—Brázai* és *Törley—Törlei* esetekről. Az első eset az én közreműködésem mellett folyt le. Ha osztanom is kell a szerző ama kifejtéseit, hogy a bíróságok helytelenül hivatkoztak ez esetekben arra, mintha az 5. §. nem vonatkoznék a szövédjegyekre is, jöllehet e §. keletkezésekor a pusztá szövédjegyek lajstromozása nem volt lehetséges, mégis e magyarázatot a párisi unió szerződés 8. cikkének sérelme nélkül lehetne elfogadni, mit bővebben e helyütt kifejtenem nem lehet, úgy de a szerzőtől említett ezekben az esetekben nem is volt szükség, hogy a bíróság a látható visszaéléssel szemben az 5. §. értelmezésével ily értelemben foglalkozzék. Egyszerűen megtehetette volna azt, hogy azt mondja, hogy a „*Brázai*” és a „*Törlei*” nem is a saját nevét használta azon a jegyen, de saját nevét magyarosította oly végből, hogy a közismert — *notoirement connue* — név felhasználásával visszaélesen hozzon árut — ily idegen név alatt — forgalomba.

15. Büntető eljárási rendelkezések.

Alig hinném, hogy következetlenséggel fogok vádoltatni, ha osz-tóm szerző e §-ban kifejezésre jutó nézetét — a bíróság illetékességéről szóló fejezgetései között — amely szerint: „A védjegyes áru szóbeli megemlítése, illetve az ennek szállítására vonatkozó kötelezettségvállalás még nem védjegybitorlás”. Hiszen ilyenkor még mindig lehetséges, hogy az eladó a valódi árut küldi:

16. Nemzetközi védjegyjog.

E fejezet méltóan sorakozik az anyag eddig is kitünő feldolgozásához, ha nem is találom pl. túlságos szerencsésnek a II. §. 14. pontjában az unió-egyezmény 4. cikkének szembeállítását annak 6. cikkével, mert hiszen ezekben két különböző kérdés nézőszögéből van elrendezve az ott tárgyalt kérdés. A 4. cikk a prioritás jogát biztosítja az unió bármely országában való letétel esetére, amit helyesnek kell felismernünk, miglen a 6. cikk az ú. n. *telle-quelle* kérdését tárgyalja, amelynél nem szükségképen az első lajstromozásnak kell és lehet döntőnek lennie, hanem az egyezmény elég helyesen körülírt *származási* országban történt lajstromozásához fűzi azt a jogot, hogy a védjegy úgy lajstromozandó és oltalmazandó az unió többi országában is.

A munkának alig szolgált volna hátrányára, ha szerző bevezetői. a magyar védjegyjog történelmi fejlődését előrebocsátotta volna, amely esetben pl. ott, ahol a szabadalmi bíróság kompetenciájáról beszél, nem kellett volna magát sokszor ismételve úgy kifejeznie: „a keresk. miniszter — ma a szabadalmi bíróság”.

Végezetül is azonban minden elfogultság nélkül meg lehet állapítanom, hogy úgy a mű rendszeri felépítése, mint annak mély tudományossággal és a matéria alapos ismeretével történt feldolgozása mindazokat hálára kötelezi, akik a könyvet forgatni fogják és remélünk lehet, hogy a hálára kötelezettek nagy táborával fogunk találkozhatni.

Urbach Lajos dr.

Társadalombiztosítás Magyarországon címmel **Bikkal Dénes** — mint maga hangsúlyozza — úttörő munkát végzett a szociális biztosítás intézményeinek lehetően teljes felsorolásával és ismertetésével,¹⁾ de egyben hasznos munkát is, mert bárminő elvi álláspontot is foglaljon el valaki a szociálpolitikával szemben és bármiképp ítélje is meg a magyar társadalompolitika módszereit, egyre növekvő jelentősége folytán fontos, hogy a szakembereknek jól áttekinthető összeállításra álljon rendelkezésére. Ezt adja Bikkal, nem többet és nem kevesebbet és fűzetét a jogász főképp azért forgathatja haszonnal, mert a biztosítás minden intézményével és intézetével kapcsolatban röviden felsorolja a korábbi és a jelenleg érvényes törvényes rendelkezéseket. Általános érdeklődésre tarthat tovább számot ez intézmények pénzügyeinek részletes ismertetése, amelynek végeredményeképp idézzük, hogy Magyarország betegségi, öregségi-, nyugdíj- és baleseti biztosítási szociális terheinek végösszegét (a közalkalmazottak és közüzemi alkalmazottak szociális ellátásának betudásával) Bikkal a 1932. évre 380,280.000 pengőre teszi. *M. R.*

¹⁾ Különlenyomat a Közgazdasági Szemle 1934. 6—8. számából, 55. l. [Légrády, Bpest.]

Legközelebb megjelenik GRILL-FÉLE

Uj Döntvénytár

1934. évi kötete.

Szerkesztik: **Dr. Nizsalovszky Endre** egyet. ny. r. tanár,
Dr. Térfy Béla m. kir. igazságügyminiszteri titkár,
Dr. Petrovay Zoltán m. kir. igazságügyminiszteri titkár,
Dr. Zehery Lajos m. kir. igazságügyminiszteri oszt. tan.,
Dr. Kacsóh Bálint jogakadémiai tanár.

Bolti ára 28.— pengő.

Tartalmaz döntvényeket a Közjog, Büntetőjog és Bűnvádi eljárás, Magánjog, Kereskedelmi és váltójog, és a Polgári eljárási jog köréből.

A fontosabb határozatok indokolását egészében közli.